Het lied van Minne de Vijvermin

Het lied van Minne de vijvermin

Hoewel anderen denken dat zij niet meer bestaan.
Is het een andere voorstelling van zaken
wat ik u in dit vers geef te verstaan.

In tegenstelling tot wat anderen soms mogen denken,
De mens is schijnbaar vergeten,
dat in vijvers en beken
in poeltjes en ook in vennen
wanneer men aandachtig luistert,
U in de nacht iets bijzonders kunt herkennen.

Slechts weinigen kunnen zich herinneren
het bestaan van vijverminnen.
Toch de overlevering die blijft bestaan
dat elke vijvermin een eigen talent is toegestaan.

Zo ook Minne de vijvermin.
Die bij haar begin
de gave had gekregen
om vrijelijk te kunnen spelen met deun en melodie.
Daardoor in staat te zijn verhalen om te toveren tot een lied.

Aldus vertel ik hier het verhaal van Minne de vijvermin.
Hier in de kleine vijver.
In de kleine achtertuin.
Achter het niet al te grote huis.

Alsmede over Dolf de rode vijverjonker en het maanwonder van de nacht.
Over de opdracht aan Minne de vijvermin gedaan.
Een speciale opgave bedacht door Moeder Maan.

Om iedere dwalende ziel
Van aarzelende egel tot vragende vuurvlieg,
maar ook dobberende mot en twijfelende muis
op zingende wijze terug te brengen naar huis.

Door een melodie gedragen in de wind
wist ieder zijn weg te vinden
bij de hand genomen als ware een kind.

Geen van hen zou worden gemist
wanneer ze zouden luisteren naar
het nachtelijk lied. Door haar gezongen,
door Minne de vijvermin.
Van egel tot vuurvlieg
maar ook mot en muis.
Een ieder had begrepen.
Een ieder die wist.

Dat wanneer Minne de vijvermin haar lied zou zingen.
Het tijd was om terug te komen.
Terug te keren naar huis.

Het leek erop dat het aan niemand iets scheen te ontbreken.
Toch was gebleken,
dat er wel degelijk iets was
wat ontbrak.

Zonder dat Minne de vijvermin dit had bedoeld
had er een neerslachtigheid in haar lied gelegen.
Zodoende had Moeder Maan gevraagd wat er aan scheelde.
Aan het bestaan van Minne de vijvermin.

Naar het zich liet zien was niet alles pluis.
Hier in de kleine vijver.
In de kleine achtertuin.
Achter het niet al te grote huis.

'Ach Moeder Maan, ik heb heus niets te klagen.
De vissen zijn mijn vrienden.
De salamanders hebben altijd een vriendelijk woord voor mij.
Toch gaat er iets aan me voorbij.
Want als ik om mij heen kijk.
Een ieder tezamen zie gaan,
voel ik een onstilbare eenzaamheid.
Omdat er geen speciaal iemand voor mij lijkt te bestaan.'

'Kindje lief.
Zoete min.
Wat zeg je me hier.
Brengen deze vriendelijke lieden je geen vertier?'

'Natuurlijk wel. Ik zie hen allen graag.
Toch kan ik niet ontkennen dat ik achterblijf met die ene vraag:
Wie is er voor mij?
Waarom heeft die speciale persoon
zijn weg naar mij niet gevonden?
Kan het zijn dat ik niet het juiste lied heb gezongen?'

Hoog aan de hemel.
Misschien ver van haar vandaan
keek Moeder Maan
Minne de vijvermin
beminnend aan.
'Nee, lieve kind.

Liefde is niet iets wat je roept
of kunt leiden aan de hand.
Maar in plaats daarvan zich op eigen beweging aandient.
Wacht maar af, op een goede dag staat het aan de waterkant.'

'Denkt u werkelijk.
Is het heus?'

'Ik weet het zeker.
Ik twijfel geen moment.
Wanneer het ogenblik daar is, is het dat je de liefde herkent.
Toch voor nu, moet ik je laten gaan.
Want weldra zal mijn zuster de zon aan hemel staan.

Ik hoop dat mijn woorden je kunnen troosten.
Ik heb je lief, nog meer dan mijn woorden vermogen.'

De stralen van de maan losten op,
vervaagden in de morgenstond.
Want nu, na deze nacht was ze aangekomen: de vroege ochtend.
Het begin van de dag nam niet met zich mee een rustig
ontwaken.
Want opeens begonnen de kikkers luidruchtig te kwaken.
Sloegen alarm.
Toen duidelijk werd wie vanuit de struiken naar voren kwam.

Dolf de rode kater.
Door vele gevreesd.
Vogels vlogen op.
Muizen stoven uiteen.
Uit angst voor de zijn scherpe klauwen en bijtende tanden
had niemand ooit een minzaam woord met hem gedeeld.

Dolf de rode kater was niet anders gewend
dat ondanks zijn vriendelijke inborst,
een ieder voor hem was weggerend

Ten lange leste was hij op reis gegaan.
Weg van huis.
Weg van de bekende paden.
Hoorde hij in de zomerse nacht een zingend geruis.

Een melodie gedragen in de wind.
Bij de hand genomen als ware hij een kind.

De melodie.
Was een wijs wat hem op iets wees.
Het lied deed hem iets herkennen.
Echter, zeker weten deed hij niet.

En dat was de reden dat hij voorzichtig de tuin was binnen geslopen.
Hopende te ontdekken wat het was
wat tot hem was gekomen.
Echter, in de kleine tuin.
Achter het niet al te grote huis.
Zag hij slechts een kleine vijver.
Niet meer dan dat
zodoende besloot Dolf de rode kat
om wat drinken.
Slechts een paar likken
vanaf de waterkant.

Precies op het moment dat hij voorover was gebogen,
kon hij moeilijk geloven
dat wat hij zag.
Want eenmaal dichterbij gekomen
keek Minne de vijvermin Dolf de rode kater nieuwsgierig aan.

‘Mag ik u erop wijzen
dat anderen met afgrijzen
naar u kijken.
Zeg me eens, hoe kan ik bereiken
dat u niet uw klauwen uit zult slaan
en met uw bijtende tanden nog een stap verder zult gaan?’

‘Dag vreemde vis.
Wees gerust. Ik doe u werkelijk niks.
Want als ik dat had gewild
dan had ik nu al mijn honger gestild.
Daarbij dat is niet wie ik ben.
Hoe kan ik ruzie of onmin hebben met iemand die niet ken?’

‘Dat is waar.
Daar had ik nog niet over nagedacht.
Dat u ook wat anders zou kunnen brengen dan wat ik had
verwacht.
Doch u zult hopelijk wel begrijpen
dat wij allen hier met een bepaalde wijze
uw komst in deze tuin gade slaan.
Want geen enkele kat heeft dit nog eerder gedaan.

Noem mij maar nieuwsgierig
of iemand die alles graag wil weten.
Toch stel ik de vraag.
Wat is de reden
dat wij samen aan de waterkant met elkaar in gesprek zijn?
Met elkaar spreken?’

'Vriendelijke vis.
Wonderlijke waternimf.
Volgens mij geheel onbedoeld en onbedacht
heeft het lot ons bij elkaar gebracht.'

Als gezegd vertelde Dolf de rode kater zijn verhaal.
Over uiteenstuivende lieden.
Uit vrezen voor zijn klauwen en tanden.
Op zoek naar goedheid en mededogen
was hij op reis gegaan.
Luisterend naar een nachtelijk lied,
tenslotte de kleine achtertuin achter een niet al te groot huis
binnengelopen.

'Ik zie nu dat u niets kwaads van zin bent.
Het is diezelfde mededogen en goedheid wat ik bij u herken.
Ik ben Minne de vijvermin
en vanaf heden ook uw vriendin.'

'Wat een lieve woorden.
Wat een zacht gebaar.
Eerlijk waar.
Dit is de eerste keer
dat iemand dergelijke woorden naar mij toe spreekt.
Al doende mijn eenzaamheid verbreekt.'

Minne de vijvermin en Dolf de rode kater
raakten niet uitgesproken met elkaar.
De dag ging over in de nacht.
En nog steeds waren zij niet klaar

Minne vertelde over haar gezang,
een opdracht aan haar gegeven door Moeder Maan.
Die op haar beurt zwijgend aan de hemel was komen staan.

Ze zweeg.
Zei niets.
Opdat Minne en Dolf niet werden gestoord.
Door het gesprek wat ze samen hadden.
Ontstond een lied van liefde en genegenheid, nog niet eerder
door iemand gehoord.

Zo gingen de dagen voorbij.
Nachten op dezelfde wijze.
Toen brak de ochtend aan
Waarop Dolf de rode kater sprak dat het moment was
aangekomen dat hij zou moeten gaan.

'Vertel me Dolf waarom ga je me verlaten.
Wat is de reden van je vertrek.
We hadden samen toch een samenzijn, een eindeloos gesprek?'

'Zeker waar Minne
mijn lieve vijvermin.
Maar kijk eens om je heen.

Zie jij hier egel of vuurvlieg.
Mot of muis?
Ik zie er geen een.

Want ondanks dat jij míj kunt zien.
Voelen anderen nog steeds een gegrien.
Een vrees om naderbij te komen.

Dat is iets wat ik niet toe kan staan
Deze tuin was in eerste plaats hun plek,
hun veilige stee en daarom zal ik moeten gaan.'

Daarnaast maar niets minder waard
Blijf ik achter met een grote vraag.
Ik ben een kat.
Jij deel van een vis.
En ik begrijp niet goed hoe de afstand tussen deze twee werelden te overkomen is.

Ook nu moest Minne de vijvermin verklaren
Dat ze niet het antwoord wist op deze gestelde vragen

Misschien hoorde het niet zo te zijn.
Was de ontmoeting tussen haar en Dolf heel anders bedoeld.
Had de ontmoeting van haar en Dolf een andere bestemming.
Een die nog niet was onthuld.
En daarmee nog niet was vervuld.

Niettemin begreep Minne de vijvermin
waar Dolf de rode kater over sprak.
Waarom het nodig was.
Dat hij hun betovering verbrak.

Tenslotte was hun laatste nacht aangebroken.
Nog een laatste keer aan de oever van het water.
Van de kleine vijver.
In de kleine tuin.
Achter het niet al te grote huis.

Over hetzelfde pad waarop Dolf de tuin naar binnen was gekomen.
Liep hij richting de bomen.
Naar het bos,
Naar het woud.
Richting onbekende landen die de tuin omringden.
Achterlatende Minne die altoos haar lied zou blijven zingen.

Want dat was de belofte waarmee ze elkaar hadden laten gaan.
Dat Minne in de melodie van haar lied zou verweven, zijn naam.
Zo zouden zij niet vergeten,
immer weten.
Dat de ontmoeting tussen hen beiden
~al was dit nu tot een herinnering verworden~
toch hun hart zou verblijden.

Alras was Dolf de kater onderweg.
Weldra hij een grote afstand afgelegd.
Tot hij op een zeker moment iemand hoorde roepen
Vragend om hun hulp, de arme drommel was aan het zoeken.
Kon niet vinden wat hij zocht.
Zijn reis was geëindigd in een barre tocht.
Met zijn huis op zijn rug geheveld.
Was de slak met goede moed en avontuurlijke drang zijn op zijn nieuwe bestemming afgestevend.

De slak ging niet snel inderdaad
Maar zijn vertrouwen stelde hem in staat
Om onbekende wegen in te slaan.
Daar te komen waar hij eerder nog niet was geweest.
Dat hij vooraf niet wist wat zijn doel zou zijn
deerde hem niet.
Het ging hem niet om het einde maar juist om de reis.

Ontdekken.
Proeven.
Zien wat hij nog niet eerder zag.
Echter, na verloop van tijd verdween de lach.

Een strakke trek was op zijn gezicht verschenen.
Toen het zijn doel uit het zicht was verdwenen.
Niet lang daarna leek het pad ook te vervagen.
Waardoor hij zich af begon te vragen.
Of hij wellicht zijn weg verloren had.
Met de bevestiging van deze vraag
trof Dolf hem aan, in zak en as.

'Kan iemand mij wijzen.
Uitleggen waar ik moet gaan?
Want ik weet werkelijk niet meer welke weg ik in moet slaan.
Rechts geeft me geen vertrouwen.
Links evenmin.
Vooruitgaan is te bedreigend.
Toch heeft terugkeren ook geen enkele zin.

Beter is het dus om hier te blijven.
Op deze plek,
trek ik me terug in mijn huis.

Totdat iemand me zegt,
kan wijzen welke kant ik op moet gaan.
Mij vertelt welke weg ik met vertrouwen in kan slaan.'

Dolf hield zijn hoofd schuin en luisterde aandachtig naar het verhaal.
Over de avonturen van de slak en zijn ontdekkingen.
Hij hoorde het allemaal.
Op de manier waarop vreemden hem bekeken.
Niet begrepen wat hij deed.
Om zich op dergelijke wijze te bewegen op deze onbekende wegen

Het had de slak echter niet van de wijs gebracht.
Sterker nog:
Het had hem moed doen vatten.

Op de momenten dat hij niet zag.
Hoe hij een oplossing kon vinden,
antwoord kon geven
op ieder vraagstuk en raadsel wat voor hem lag.

Het verhaal van de slak had Dolf gewezen op iets.
Maar wat dit nu werkelijk was, wist hij niet.

De slak op zijn beurt was nog steeds ten einde raad.
Verdwaald
en ook hopeloos.
Niet wetende welke kant op te moeten gaan.

'Wat zou u doen
als ik zou zeggen
dat u niet langer hoeft te wanhopen.
In plaats daarvan slechts te luisteren naar de wind.
Derhalve het lied te horen,
een lied gezongen door Minne de vijvermin.

Laat haar lied.
Haar melodie.
U bij de hand nemen.
Het juiste pad te volgen.
Weg vanuit hier.'

Op het moment dat Dolf had gesproken,
was het ogenblik aangebroken
dat de slak begreep wat hem zojuist was gezegd.
Want ook hij hoorde nu dat in de nachtelijke bries een melodie
was neergelegd.

'Ga maar snel' zei Dolf de rode kater
'en wellicht zie ik u later.
Ik vervolg nu mijn eigen reis.
Wel wil ik u iets vragen. Dat is mijn prijs
voor het advies wat ik u zojuist heb gegeven.
Is om mijn gevoelens van genegenheid over te brengen aan
Minne de vijvermin.
Die in de kleine vijver.
In de kleine achtertuin
achter het niet al te grote huis leeft.'

'Dat zal ik zeker doen' zei de slak
'maar wat is uw naam als ik vragen mag?'
'Ik ben Dolf de rode kater.
Een van twee.
Hoewel gescheiden van elkaar
vormen Minne en ik een paar.'

Nadat de slak en de kater
afscheid hadden genomen.
Was het niet veel later.
Dat wat verderop
bij een open plek tussen de bomen
Dolf iets bijzonders zag.

Kleine hoopjes aarde waren her en der te zien.
Het was een behoorlijk aantal en bovendien
Was er een geluid te horen.
Niet hard.
Maar onmiskenbaar daar.
Een gehuf en gepuf
Een klein gemopper en geklaag.

Het was een mol.
Boos op zichzelf omdat het hem niet was gelukt
zijn weg te vinden zoals hij dit altijd had kunnen doen.
Hij was op.
Ten einde raad.
Nu ging hij onder de teleurstelling in zichzelf gebukt.

Heus, de mol was in dit deel van het bos al eerder geweest.
Zijn oude gangen en gravingen was wat dit bewees.
Daardoor voelde hij de minste behoefte
om na te gaan
of deze route nog steeds betrouwbaar was, of deze nog zou
bestaan.
Door zijn overmoed had hij gemist
Was het hem niet opgevallen en had zichzelf vergist.
Een verkeerde afslag genomen.
Zodoende was hij hier uitgekomen.
Op deze open plek niet wetende waar hij was

Door overschatting teveel van zichzelf gevraagd.
Niemand anders dan zichzelf was de reden dat hij op deze verdwaalde plek verzeild was geraakt.

Misschien wel het ergste van allemaal.
Was dat de mol zichzelf niet langer meer kon zien.
Zichzelf als zijn eigen vriend.
Een groot verlies.
Want bij wie anders kun je altijd te rade.
Als het even niet meer weet.
Jezelf vragen stellen eveneens moedig toespreken in je eigen spiegelbeeld.

Een weerschijn die ten alle tijde nabij is.
In glimmend oppervlak of waterspiegel in de buurt.
Je evenbeeld die iedere keer de waarheid spreekt en eerlijke taal niet schuwt.

Om jezelf weer bij de hand te nemen,
goede raad te geven.
Zodat je weer verder kunt.

Toch wanneer de teleurstelling bij jezelf de bovenhand heeft genomen.
Is er iets anders wat kan ontstaan.
Twijfel en vragen.
Onzekerheid en dralen.
Omdat je niet meer zeker weet.
Wie je bent.

Simpelweg omdat je jezelf niet meer herkent.
Wellicht ten overvloede, bij de mol was dit eveneens het geval.

'Toe zo erg kan het toch niet zijn?'
'U zegt het, ik ben echter geheel een andere mening toegedaan.
Ik weet namelijk werkelijk niet hoe ik verder moet gaan.'

Net zoals bij de slak.
Was het ook hier dat Dolf sprak.
Over de fluistering in de bries,
het nachtelijk zingen.
Over het bijzondere lied
gezongen door Minne de vijvermin.

'Ik stel u voor, oude en vermoeide heer der Mollen,
aangezien u de uitputting nabij bent, het moeilijk is het lied te horen.

Ik u in plaats daarvan draag.
Naar de kleine vijver.
In de kleine achtertuin
achter het niet al te grote huis.
De plek waar Minne de vijvermin zingt, ik doe het graag.'

Door het graven in de grond
De mol, gemaakt om in het donker zijn eigen weg te vinden,
was nochtans vergeten
Hoe het kon zijn.
Hoe het was.

Wat het betekende.
Wanneer iemand anders
je de juiste weg wijst of een helpende hand toe stak.

Het was om deze reden dat het lukte.
Dat er mol erin slaagde om zijn eigen twijfel terzijde te schuiven.
In plaats daarvan te luisteren.
Naar de kleine stemmetje in zijn hart,
dat een simpele boodschap had.

Hulp te herkennen wanneer het zich aandient.
Voorbij je eigen verdriet en boosheid te gaan.
Probeer altijd open te staan.
Voor de komst van een nieuwe vriend.

Met de raad van het hart, vatte de mol weer moed.
Stond hij toe dat Dolf de rode kater hem droeg.

Met in de nachtelijke bries.
Een gezongen lied.
Van Minne de vijvermin.
Met daarin liefdevol verweven,
de naam van Dolf in de melodie.

Rasse schreden.
Vlot van tred.
Duurde het niet lang
Eer dat de tuin was verschenen.

De mol had gerust.
Daarmee nieuwe krachten opgedaan.
Nu hij samen met Dolf bij de vijver was gekomen,
was het dat hij het lied van Minne de vijvermin kon verstaan.

Het lied door haar gezongen
was niet voor hem alleen.
Want ook anderen waren om haar heen.

Iedere dwalende ziel.
Van aarzelde egel tot vragende vuurvlieg.
Maar ook dobberende mot en twijfelende muis.
Net zoals de verdwaalde slak had een ieder zijn weg gevonden
naar huis.

Minne kon haar ogen niet geloven toen ze zag
wie, tegen alle verwachtingen in, de tuin binnen gekomen was.
Ondanks dat ze begreep dat hun afscheid onvermijdelijk zou zijn.

Gaf de nacht hun nu de tijd.
Al was het maar voor heel even
om voor dit moment samen te zijn.

'Ik weet nu wat ik herkende in je lied.
Want eerder wist ik het niet.
Kon ik de woorden niet vinden
om te vertellen wat ik begreep in je zingen.

Ik ben ik en dit hoort voldoende te zijn.
Anderen mogen iets anders te denken.
Terugdeinzen.
Maar niet langer maak ik mezelf klein.

Ik heb vriendschap met mezelf gesloten.
Anderen hulp aangeboden.
En zal blijf helpen waar ik kan.
Toch is mijn hart het meest vervuld van mijn liefde voor jou.
Nu eindelijk begrijp ik dat het lot ons samen heeft gebracht door je gezang.

Moeder Maan sloeg hun beide gade.
Zag hoe Minne en Dolf, toch zo verschillend van elkaar,
samen een waren geworden.
Door lot en liefde gevormd tot een bijzonder paar.

Aldus geschiedde.
Het maanwonder in de nacht.

Toen Moeder Maan een aantal sterren koos om dichterbij te komen.
Lieten zij gezamenlijk zien een magische kracht.

Fonkelende sterren.
Stralen van de maan.
Omringden Dolf, tilden hem op.
Waardoor iets anders kon ontstaan.

Dezelfde in zijn hart toch anders in verschijnen.
Had Moeder Maan het leed doen verdwijnen.

Dolf de rode waterjonker.
Eerste van zijn soort.
Gelijk aan Minne de vijvermin.
Had ook hij een opdracht gekregen.
Een taak die alleen hem toebehoort.

Aan Dolf de rode waterjonker was gevraagd
zich te ontfermen over hen die de weg waren kwijt geraakt.

Dit was zijn taak.
De opdracht aan hem gegeven.
Door de Moeder Maan
Om die verdwaalde zielen te wijzen.
Attenderen op het lied
ontstaan vanuit een melodie puur en zacht.

Hen te laten luisteren naar het lied van Minne de vijvermin.
Zodat een ieder die het spoor bijster is.
Bij de hand wordt genomen en naar huis teruggebracht.

Het Lied van Minne de Vijvermin

Elke nacht zingt Minne de vijvermin haar melodie, een lied dat verdwaalde zielen veilig naar huis leidt. Maar in haar zang klinkt een verborgen eenzaamheid.

Dan verschijnt Dolf, de rode kater, gevreesd en onbegrepen. Aan de waterkant bloeit een onverwachte vriendschap. Maar hoe kunnen een waternimf en een landbewoner samen zijn?

Wanneer hun wegen scheiden, ontdekt Dolf de ware betekenis van Minne's lied. En wanneer Moeder Maan haar magie laat schijnen, verandert niet alleen zijn lot, maar ook zijn wezen.

Een betoverend sprookje over vriendschap, verlangen en het wonder van liefde.